Homilia

en el pelegrinatge de la pastoral de la salut i persones amb necessitats especials i de la pastoral social. Catedral de Tarragona, Jubileu de l'esperança, 15 de novembre de 2025

Estimats membres del Capítol. Vicari episcopal per a la caritat. Delegat diocesà per a la pastoral de la salut i de les persones amb necessitats especials. Delegada diocesana per a la pastoral social. Directors i membres de les diferents institucions socials de l'arxidiòcesi i dedicades als malalts i als pobres. Institucions civils que us dediqueu al servei social i que també avui heu volgut estar presents en aquest pelegrinatge. Molt estimat poble sant de Déu.

Ens hem aplegat en aquest pelegrinatge jubilar dels membres de la pastoral de la salut i social. Ha estat emocionant fer el pelegrinatge sortint de l'antic Hospital de Santa Tecla i, pels carrers de la part alta, entrar per la porta santa de la nostra estimada Catedral.

La idea de pelegrinatge és cabdal perquè recull la força del nostre ser i l'anhel de la nostra ànima que «va cap al Senyor». Ho sabeu tots i totes. Aquest any és Any Sant, any de jubileu universal. Aquest lloc, aquesta santa Catedral, estimada per tots nosaltres i per tots els cristians de l'arxidiòcesi, és un dels cinc temples jubilars, i sobretot enguany s'ha convertit en una veritable casa d'esperança. Aquí, on tantes generacions han vingut a pregar, celebrar, a agrair, a fer experiència de Jesús ressuscitat, avui també nosaltres, membres de la pastoral social i de la pastoral amb malalts i amb persones amb necessitats especials, volem deixar ressonar la nostra pregària més sincera: «Veniu, Senyor Jesús, renoveu la vida, renoveu l'Església, renoveu el món.»

El recordat papa Francesc, en la butlla amb la qual convocava el Jubileu, *Spes non confundit*, va expressar amb aquestes paraules el perquè de la tria del lema: «Convé tenir present que l'esperança neix de l'amor i es fonamenta en l'amor que brolla del cor de Jesús traspassat a la creu.» Aquest Amor no enganya. Quant en sabem, els cristians, i quant, vosaltres, membres de la pastoral social i dels malalts, d'esperança! No ens n'amaguem. Quanta experiència no té el nostre amor sorgit del cor de Jesús! Tots hem fet experiència personal d'aquesta esperança que no defrauda. Costa? Certament. Però aquesta esperança és l'ocasió d'apropar-nos a una mena de benestar espiritual de saber-se certament salvats per Déu que ens estima.

Avui, en aquest dissabte de la setmana XXXII de durant l'any, hem escoltat unes lectures de la paraula de Déu que ens omplien d'esperança. La lectura de la Saviesa ens parlava de la Paraula totpoderosa del Senyor, que deixant els trons reials es llançà des del cel, per a renovar la creació, per a protegir i alliberar el seu poble. I, a l'Evangeli de sant Lluc hem vist com Déu acaba fent justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia.

Molt estimats i estimades, llegim aquests textos mentre celebrem el Jubileu dels malalts i del món de la sanitat, i certament la malaltia és una de les proves més difícils i dures de la vida, en què percebem la nostra fragilitat. Aquesta pot arribar a fer-nos sentir com el poble a l'exili, o com la viuda de l'Evangeli d'avui, privada de justícia. Però no és així. Fins i tot en aquests moments, Déu no ens deixa sols i, si ens abandonem en Ell, precisament allà on les nostres forces decauen, podem experimentar el consol de la seva presència. La paràbola ens deia que Jesús ens volia ensenyar a no perdre mai l'esperança. Ell mateix, fet home, va voler compartir del tot la nostra feblesa (cf. Fl 2,6-8) i sap molt bé què és el sofriment (cf. Is 53,3). Per això li podem presentar i confiar el nostre dolor, segurs de trobar compassió, proximitat i tendresa.

Però no sols això: en el seu amor confiat, Ell vol comprometre'ns perquè també nosaltres puguem ser "àngels" els uns per als altres, missatgers de la seva presència, fins al punt que moltes vegades, tant per a qui pateix com per a qui assisteix, el llit d'un malalt es pot transformar en un "lloc sagrat" de salvació i redempció.

Estimats metges, infermers i membres del personal sanitari, mentre ateneu els vostres pacients, especialment els més fràgils, el Senyor us ofereix l'oportunitat de renovar contínuament la vostra vida, nodrint-la d'agraïment, de misericòrdia i d'esperança (cf. Butlla *Spes non confundit*, 11). Us crida a il·luminar-la amb la humil consciència que no cal donar res per suposat i que tot és do de Déu; a alimentar-la amb aquella humanitat que s'experimenta quan deixem caure les màscares i només queda allò que realment importa: és a dir, els petits i grans gestos d'amor. Permeteu que la presència dels malalts entri com un do en la vostra existència, per guarir els vostres cors purificant-los de tot el que no és caritat i escalfant-los amb el foc ardent i dolç de la compassió.

Estimats germans i germanes malalts, l'experiència de la malaltia, de sentir-nos febles, de dependre dels altres per moltes coses, de necessitar suport…. no és sempre fàcil, però és una escola en què aprenem cada dia a estimar i a deixar-nos estimar, sense pretendre i sense rebutjar, sense lamentar-nos i sense desesperar-

nos, agraïts a Déu i als germans pel bé que rebem, abandonats i confiats en allò que encara està per venir. L'habitació de l'hospital i el llit de la malaltia poden ser llocs on s'escolta la veu del Senyor que ens diu també a nosaltres, i que escoltarem especialment en aquest proper Advent de la mà del profeta Isaïes: «Jo estic a punt de fer una cosa nova: ja està germinant, no ho noteu?» (Is 43,19). I així, anireu renovant i reforçant la vostra fe.

Benet XVI —que ens va donar un bell testimoni de serenor en el temps de la seva malaltia— va escriure que «la grandesa de la humanitat està determinada essencialment per la seva relació amb el sofriment» i que «una societat que no aconsegueix acceptar els qui sofreixen […] és una societat cruel i inhumana» (Carta enc. *Spe salvi*, 38). És veritat, afrontar junts el sofriment ens fa més humans, i compartir el dolor és una etapa important de tot camí cap a la santedat.

Estimats amics, no releguem qui és fràgil, allunyant-lo de la nostra vida, com malauradament veiem que a vegades tendeix a fer avui un cert tipus de mentalitat; no apartem el dolor dels nostres ambients. Fem-ne més aviat una ocasió per a créixer junts, per a cultivar l'esperança gràcies a l'amor que Déu ha vessat, Ell primer, en els nostres cors (cf. Rm 5,5), i que, més enllà de tot, és allò que roman per sempre (cf. 1Co 13,8-10.13).

Molt estimats i estimades, aquest cap de setmana l'Església celebra també la IX Jornada Mundial dels Pobres. Enguany, la Jornada se celebra en el marc del Jubileu dels pobres, que té lloc aquests dies especialment a Roma. En el missatge d'aquest any, el papa Lleó XIV ens recorda —seguint les orientacions que ell ens ha manifestat recentment en la seva primera exhortació apostòlica, *Dilexi te*— que els pobres són al cor de la vida i de la missió de l'Església, perquè en ells Déu ens crida a viure l'Evangeli amb esperança i solidaritat.

«Tu, Senyor, ets la meva esperança» (Sl 71,5). Aquestes paraules del Salm, que esdevenen el lema d'enguany, brollen d'un cor oprimit per greus dificultats: «M'has fet passar per moltes angoixes» (v. 20), diu el salmista. Tot i això, la seva ànima està oberta i confiada, perquè roman ferma en la fe, que reconeix el suport de Déu i el proclama: «Tu ets la meva roca i la meva fortalesa» (v. 3). D'aquí neix la confiança indefectible que l'esperança en Ell no defrauda: «Em refugio en tu, Senyor, que mai no hagi d'avergonyir-me!» (v. 1).

El pobre pot convertir-se en testimoni d'una esperança forta i fiable, precisament perquè la professa en una condició de vida precària, marcada per privacions, fragilitat i marginació. No confia en les seguretats del poder o del tenir; al contrari,

les pateix i sovint n'és víctima. La seva esperança només pot reposar en un altre lloc. Reconeixent que Déu és la nostra primera i única esperança, nosaltres també fem el pas de les esperances efímeres a l'esperança duradora. Davant el desig de tenir Déu com a company de camí, les riqueses es relativitzen, perquè es descobreix el veritable tresor del qual realment tenim necessitat. Ressonen clares i fortes les paraules amb què el Senyor Jesús exhortava els seus deixebles: «No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben. Reuniu tresors al cel, on ni les arnes ni els corcs no els fan malbé i els lladres no entren ni els roben» (Mt 6,19-20).

Però, la pobresa més greu és no conèixer Déu. Així ens ho recordava el papa Francesc quan, a *Evangelii gaudium*, escrivia: «La pitjor discriminació que pateixen els pobres és la manca d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres té una especial obertura a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i maduració en la fe» (n. 200). Aquí es manifesta una consciència fonamental i totalment original sobre com trobar en Déu el propi tresor. Insisteix, en efecte, l'apòstol Joan: «El qui diu: "Estimo Déu", i no estima el seu germà, és un mentider. Com pot estimar Déu, a qui no veu, qui no estima el seu germà, a qui veu?» (1Jn 4,20).

Afirma el papa Lleó en el seu missatge que els pobres no són una distracció per a l'Església, sinó els germans i germanes més estimats, perquè cadascun d'ells, amb la seva existència, i fins i tot amb les seves paraules i la saviesa que posseeixen, ens provoca a tocar amb les mans la veritat de l'Evangeli. Per això, la Jornada Mundial dels Pobres vol recordar a les nostres comunitats que els pobres són al centre de tota l'acció pastoral. No sols de la seva dimensió caritativa, sinó també d'allò que l'Església celebra i anuncia. Déu ha assumit la seva pobresa per enriquir-nos a través de les seves veus, les seves històries, els seus rostres. Tota forma de pobresa, sense excloure'n cap, és una crida a viure concretament l'Evangeli i a oferir signes eficaços d'esperança.

Continuem ara la nostra celebració jubilar. Demanem al Senyor mantenir-nos en l'esperança. I que la viuda de l'Evangeli d'avui que esperà contra tota esperança, ens estimuli a ser pelegrins d'esperança, portant amor i esperança als qui ens envolten, especialment els pobres, els malalts i tots els necessitats. Que la Mare de Déu, sota l'advocació del Claustre, ens hi ajudi.